

ΤΟ εὐτυχὲς μόνον ὅ-
ταν κατέκτα. Ἐγνώ-
ριζε καλὰ ποῦ ἔγκει-
ται ἡ βασιλεία τῆς
γυναικός. Ἦτο ἱκανὴ
εἰς μίαν στιγμὴν νὰ
ἐγείρη περὶ ἑαυτὴν κο-
νιστόν θριάμβου, νὰ
σύρῃ εἰς τοὺς πόδας

τῆς τοὺς ἰσχυροτέρους χαρακτηῖρας, μὲ τὴν αὐτὴν
εὐκολίαν, μεθ' ἧς αὐτὴ ἡ ἰδία συνέτριβε τὰ εἰ-
δωλα καὶ τοὺς βωμοὺς ἐφ' ὧν ἐσώρευον τὰ ὄψα
των οἱ τετρωμένοι θαυμασταὶ τῆς.

Ἡ φύσις ἐμεγαλοῦργησεν, ἐξηντλήθη ἐν τῇ
πλαστικῇ τοῦ σώματός τῆς. Ἡσέλγουν ἐπὶ τῶν
παρειῶν τῆς τὰ χρώματα καὶ αἱ γραμμαὶ τῆς
σαρκὸς ἐκαμπυλοῦντο εἰς τῶν κινήσεων τοὺς
φρικιασμούς. Ἦτο ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα πλάσ-
ματα τὰ ὅποια τὸ κάλλος ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ
ὡς τὴν ἔκφρασιν τῆς τελειότητος. Πόσοι δὲν
παρῆλθον λιπόθυμοι ὑπὸ τῶν ὁμμάτων τῆς τὸ
δίδυμον πῦρ, πόσων δὲν ἐποδοπάτησε τὴν ἀν-
δρικὴν ἀξιοπρέπειαν, πόσοι δὲν ἐλοιμῶντο μὲ ἐν
ὄνειρον τοῦ ἔρωτος τῆς καὶ δὲν ἀφυπνίζοντο μὲ
ἓνα παγετὸν διαψεύσεως!

Ἀλλ' αἱ ἰδιοτροπίαι τῆς φύσεως σταματῶσιν
μόνον εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ πνεύματος. Τὸν
χάλυθα τῆς ἀκάμπτου θελήσεώς τῆς ἐλύγισε τὸ
πῦρ τῆς σκέψεως, τὸν σάλον τῆς φιλαρεσκείας
τῆς κατηύνασεν ἡ ἐπιβολὴ τῆς Δόξης, ἥτις θὰ
ἔστεφε γρήγορα τὴν δραματικὴν ἰδιοφυίαν τοῦ
φίλου τῆς. Καὶ ὅταν ἠγνοήθησαν, καὶ ἐκεῖνος
ἐξέχυνεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς λυρικῆς εὐ-
γλωττίας του, ἐκείνη μὲ μειδιάματα ἤμειβε τοὺς
πόνους του καὶ μὲ ὀφθαλμοβολὰς ὥξυνε τοὺς ἐν-
θουσιασμούς του καὶ ἐδέχετο τὰς ἐκφράσεις του,
ὅπως ἐδέχετο τοῦ κυναρίου τῆς τὰς θωπείας.

Ἡθελήσε μίαν ἡμέραν νὰ φανῇ εἰλικρινής.

— Τὸ ἐσυλλογίσθης λοιπὸν καλὰ; Τοῦ εἶπε
μετὰ περισσῆς ἀδιαφορίας, ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνα-
πτυκτοῦ κλιντήρος. Νομίζεις ὅτι ἡ καρδιά μου,
αὐτὴ ἡ τόσον ἐλαφρά, θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἀπομο-
νωθῇ ἀπὸ τὸ σμῆνος τῶν αἰσθημάτων, ἀπὸ τὸν
βόμβον τῶν λατρευτῶν, καὶ νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ἓνα
καὶ τὸν αὐτὸν παλμόν, εἰς ἓν μονότονον τροπάρει;
Τὸ συλλογίζομαι καὶ μοῦ ἔρχεται νὰ γελάσω.

— Καὶ ἐμὲ νὰ δακρύσω. Θαυμάσια! Ἔχεις
αὐτὰς τὰς ωραίας ἰδέας καὶ ἐν τούτοις ζητεῖς
ἀποσίωσιν, ζητεῖς θριάμβους, ἔρωτας εἰλικρινεῖς.
Τοιαύτη φιλαρεσκεία ὡς τὴν ἰδικὴν σου, τοιαύτη
ἀντίληψις παραπαίουσα τοὺς ἔρωτας μόνον Μα-
νάδα ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ, ὅχι ἄβραν ὡς τὴν
ἐσὲ κόρη, ὅχι ῥόδον τόσον αἰθέριον. ....

— Αὐτὰ εἶναι ποίησις καὶ ἐγὼ εἶμαι μία
πραγματικότης. Ἐχω τὸ φῶς, ἔχω καὶ τὰς κη-
λίδας. Ἀλλ' εἶμαι εὐχαριστημένη διότι τὸ πρῶ-
τον εἶναι τόσον πολὺ, ὥστε νὰ καλύπτῃ ἐντε-
λῶς τὰς δευτέρας.

— Εἰς τοὺς τυφλοὺς ἀπὸ ἔρωτα.

— Ὅπως σέ.

— Ὅπως ἐγὼ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς.

— Ὡστε μετεβλήθης τώρα;

— Ποτέ! Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἡ τιμὴ
συνθηκολογίας δὲν δέχεται. Σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἂν
λέγω πικρὸν λόγον, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερ-
βολικῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ σὲ θέλω ἀποκλειστικῶς
ἰδικήν μου.

— Δηλαδή θέλεις ἐν ξόανον, σὰν τὰ ἀρχαῖα
διὰ τὰ εἰδωλολατρικά σου ἔνστικτα.

— Ἐὰν δὲν σ' ἐγνώριζα, θὰ τὸ ἀπῆτουν.
Ἀλλ' ἡ ἀποκλειστικότης, τὸ γνωρίζω, εἶναι διὰ
σὲ εἰρκή, εἶναι θάνατος.

— Αὐτὰ τὰ λέγεις διότι εἶσαι πολὺ ζηλό-
τυπος. Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικον. Εἶμαι, τὸ αἰσθά-
νομαι, πολὺ εὐμορφη. Ἐχω πειρασμούς, ὅπως
σὺ ἔχεις ἐμπνεύσεις· εἶμαι ἐπικινδύνος, ὅσον σὺ
χαριτωμένος μὲ τὸ φιλοσοφικὸν αὐτὸ ὕφος σου.

Καὶ ἐγέλασεν. Ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ ἐκείνη μόνον
ὁ γέλως τῇ ἔμενεν.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησε, δέχομαι τὸν
ἔρωτά σου, σοῦ ὑπόσχομαι ἔρωτα καὶ ἐγώ, ἀλλ'
ἄνευ ὄρων. Εἶναι πολὺ τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ἀρκέ-
σου, Στέφανε, νὰ ἀγαπῶ τὸ πνεῦμα σου.

— Τὸ ἀγαπᾷς ἀπὸ ἐγωῖσμόν, διότι σὺ τὸ ἐμ-
πνέεις. Εἶναι ἡ ἀγάπη σου αὐτὴ, μία ἐπέκτασις
τῆς φιλαρεσκείας σου. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα θὰ σὲ
ἀναπαραστήσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κόσμον τῶν
ἰδεῶν ἡρωϊδᾶ συγχρόνου δράματος, δραματικω-
τέραν δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ εὕρω. Θὰ ὑποστῶ
ὅλας τὰς πικρίας τῆς μετὰ σοῦ ἀναστροφῆς, θὰ
παλαίσω μαζὺ σου, ἀλλὰ θὰ κερδίσω τούτῳ ἀχι-
στον ἓνα στέφανον δάφνης....

— Στέφανον τόσῳ μεγάλῳ, ὥστε νὰ καλύψῃ
καὶ τὸ ἰδικόν μου τὸ μέτωπον.

Ἐγέλασε διὰ τὸ λογοπαίγνιον, ἀνεκλαδίσθη καὶ—καταφύγιον ὅταν ἡ καρδία της ἤθελε νέαν σκιηγραφίαν ἔρωτος, νέα πρόσωπα, νέα θυμιάματα—ἐχασμήθη.

— Ἀρκετὰ εἴπαμε, τοῦ λέγει μὲ ἓνα ἄργον τόνον φωνῆς. Πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς ἂν θέλῃς.

— Ἄλλ' ἓνας ἐρωτευμένος δὲν ἐπιθυμεῖ τὸ τέρμα τῆς χαρᾶς τόσῳ γρήγορα. Δι' ἐμὲ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα, ἂν μ' εὗρισκε δίπλα σου, θὰ μ' εὗρισκε θνήσκοντα ἐξ ἡδονῆς.

— Προδίδει ὕλισμόν ὁ πόθος σου. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Δὲν μὲ γνωρίζεις καλά. Ἄν μὲ ἐγνώριζες...

— Ὅχι δὲν πρέπει νὰ τὸ λέγῃς σὺ αὐτὸ. Θέλεις νὰ ψυχράνῃς τὸν πόνον μου. Ἀλλὰ μάθε το, Ἐρωτά. Ὁ πόνος αὐτός εἶναι ἀκοίμητος, εἶναι τόσο μέγας, ὥς μὲγα εἶναι καὶ τὸ πείσμα μου.

— Πείσμα θανάσιμον. Μὴ ὀμιλεῖς περὶ πείσματος. Μοῦ ἐνθυμίζει μίαν καταστροφὴν.

— Τῆς ὁποίας εἶσαι, δὲν ἀμφιβάλλω, ὁ ἡθικὸς αὐτουργός.

— Δὲν τὸ κρύπτω. Ἄν θέλῃς μάλιστα νὰ διδαχθῇς, ἄκουσε.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μεγάλου καθρέπτου ἓν βλέμμα παρατεταμένον, ἐνῷ σκιὰ ἀνησυχίας διεσχύνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ὥς νὰ ἔθετε τὸν δάκτυλον ἐπὶ θερμῆς πληγῆς. Ρίπτουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ καθρέπτου ἤθελε νὰ ἴδῃ μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς καὶ τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ὁ καθρέπτης ἐδείκνυε μόνον τὴν σαρκίνην ὑπόστασιν, ἀντηγάκλα μόνον τοῦ κάλλους τὸ φῶς· ἡδυνάτει ν' ἀποδώσῃ καὶ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, τὰς σκιάς ἀπὸ τὰς ὁποίας παρηκολοθεῖτο ἡ φιλαρέσκειά της.

— Πῶς περνοῦν, ἤρχισε μὲ κάποιαν δυσθυμίαν, τὰ ἔτη γρήγορα. Δύο ἔτη...

— Δύο αἰῶνες διὰ μίαν καλλονήν.

— Δύο θάνατοι δι' ἓνα ἔρωτα. Σὺ ἔλειπες τότε, μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν διαφόρων θαυμαστῶν μου ἦτο καὶ ἓνας χλωμός νέος, μὲ χαρακτηριστικὰ πολὺ λεπτὰ, ἀλλ' ἄτολμος, νευρικός, ἄπειρος τῶν κοινωνικῶν σκοπέλων. Ἐβλεπα τὸν εὐθραυστον ἐκεῖνον ὀργανισμόν παρὰλύνοντα ἐξ αἰτίας μου. Τὸν ἐλυπήθην καὶ τὸν ἀφῆκα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤμην ἰδιότητος. Ἐρῶς φιλανθρωπίας... Εἰς κάθε μειδιάμ᾽ μου, ἐκεῖνος ἐλάβανεν αἶφνης ζωὴν. Εἰς τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖον συχνὰ ὕγραίνετο μὲ ἓν κύμα χαρᾶς, ἔβλεπα νὰ λάμπῃ ἀκτὶς ὑπερφηφανείας. Μὲ πόσῃ χαρὰν θὰ κατεπάτει ὅ,τι ἱερὸν διὰ νὰ ἀναπαύσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ἔστω ὥραν τὴν κεφαλὴν, τὴν ὥχραν ἐκείνην κεφαλὴν, εἰς τὴν ἀγκάλῃν μου... Ἀλλ' ἀνῆκε καὶ αὐτός εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἀποκλειστικῶν. Ἐγὼ φυσικὰ ὀμίλου μὲ τὸν ἓνα, ἔβλεπα τὸν ἄλλον, ἐγελοῦσα. Ἦσαν πολλοὶ οἱ περιστοιχί-

ζοντες καὶ ἦτο πολὺς ὁ ὄργανισμός τῆς ἡλικίας μου. Δεκα ἑπτὰ ἐτῶν... Ἦθελες καλογραίας σεμνοτυφίαν ἐν μέσῳ ὀμίλου διαβόλων; Αὐτὸ τὸν ἐδαιμόνιζε καὶ ὁμῶς τὴν ὥχραν ἐκείνην κεφαλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ τὴν συμπαθῶ. Ποῖος ἤξεύρει ἂν μέχρι τέλους δὲν κατίσχυεν.

Ἀλλὰ τὰ νεῦρα ἐκυριάρχουν τοῦ λογισμοῦ του. Οἱ δισταγμοί, ὅπως, περιέζωνον τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐνῷ εἰδίφα αἶμα, ἐβρέχετο ἐν τούτοις ἀπὸ ἰδρώτα ἀγωνίας. Εἰς λόγος μου πρὸς οἰονόηποτε ἄλλον, ἦτο καὶ μία ἀτονία τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας του, κάθε μειδιάμ᾽ μου ἐν νέφος δι' αὐτὸν μελαγχολίας, κάθε βλέμμα μου ἄκακον ἢ καὶ ἀπλῶς περιέργον, εἰς ἡθικὸς θάνατος. Τὸν ἔβλεπα νὰ τήκεται, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤμουν τὸ κατάλληλον πρόσωπον νὰ παίζω ρόλον ἱατροῦ εἰς τοιαύτην ψυχικὴν διατάραξιν. Τοῦ ἔλειπεν ἡ ἰσχὺς τῆς σκέψεως. Τῷ ἐξήγγηθον μίαν δύο φορὰς, τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ὅλην μου τὴν εὐλικρίνειαν τὴν ἐφύλαττα δι' αὐτὸν καὶ μόνον—βλέπετε εἰς ποῖον σημεῖον ταπεινώσεως ἔφθασα—ἀλλ' αὐτὸς τίποτε δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ· τὸν ἔτρωγεν ἡ ὑπόψια καὶ ἔφθινεν, ἔφθινεν....

Ἐνα πρωὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι· ἤμουν μόνῃ· μὲ μίαν ἀλλόκοτον, ὀργίλην ἀστραπὴν εἰς τὸ βλέμμα, ἄνευ περιστροφῶν, ἐζήτησε νὰ μὲ φιλήσῃ... Ἀ! ἦτο πολὺ. Δὲν μοῦ εἶχε προτείνῃ κανεὶς ἕως τότε τέτοιο πρᾶγμα καὶ δὲν ἤθελα νὰ κάμω ἀρχήν. Σοῦ εἶπα, ἤμουν μόλις δεκα ἑπτὰ ἐτῶν. Ἐγνώριζα ὅτι τὸ φίλημα εἶνε ἡ α' πρᾶξις τῆς κωμωδίας ἢ τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον παίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς βάρος τοῦ ἔρωτος. Μὲ τὸ φίλημα θὰ ἐπήρχετο φυσικὰ ὁ ἐναγκαλισμός, ὅ,τι ἄλλο θέλεις, ὅ,τι φανερὰ πλέον ὑπέσχετο ἡ ἀστραπὴ ἐκείνη τοῦ βλέμματός του, ἡ ὁποία ἐνέκλειεν ἄγριον πόθον, μίαν ἔκτακτον ἀποφασιστικότητά. Τοῦ τὸ ἡρνήθην γελῶσα. Τὸ γέλοιό μου ἠῤῥῆξε τὸ πείσμα του, ἐδηλητηρίασε τὸν ἔρωτά του καὶ μὲ ἀπεκάλεσε Φρύνην. Δὲν ἤθελισα νὰ ἐπιταχύνω τὴν καταστροφὴν του, διότι τὸν ἔβλεπα ὅλον ἐν νὰ σβύνῃ καὶ εἰς πικρὸς λόγος μου, μία ἐξωσις ἐκ τοῦ ὀμματίου, ἦν ἀπῆλθει ἡ φιλαρέσκειά μου, θὰ τὸν ἐφόνευε. Τοῦ εἶπα ὅτι ἀφοῦ εἶμαι Φρύνη καλὰ θὰ κάμῃ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γελῶ μὲ τοὺς βλάκας ποῦ μὲ περιστοιχίζουν.

Καὶ ἔφυγεν· ἔκτοτε δὲν τὸ ξαναεἶδα πλέον.

— Διότι σὲ ἐμίσησε...

— Ὅχι· διότι ἠτύοκτόνησε σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰ τεμάχια μιᾶς ἐπιστολῆς μου, τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν ἐπιμονὴν κατῴρθωσα νὰ πάρῃ ἀπὸ μίαν φίλην μου, μόλις ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἐσκόπευσεν εἰς τὴν καρδίαν—ἂν καὶ ἔπταιεν ὁ νοῦς—καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκηδεύθη. Ἐγὼ δὲν ἤξευρα τίποτε, διότι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἓνας ἄλλος φίλος μου ἐκμανεῖς ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν μου μὲ εἶχεν ὑβρίσει διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς καὶ

ἦτο ἡ πρώτη φορά ποῦ ἔκλαυσα ἀφ'οῦ ἤρχισα νὰ παίζω μὲ τοὺς ἀνδράς. Εἶχα κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν μου μελετῶσα ἐκδίκησιν, ὅταν ἔμαθα τὴν αὐτοκτονίαν. Εἶχε δεχθῇ πλὴν ὁ δυστυχὴς φίλος μου τὸ χῶμα τοῦ νεκροθάπτου. Τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔχυσα διὰ τὰς ὕβρεις μὲ εἶχον ἐξαντλήσῃ καὶ δὲν ἔμεινε κανὲν δάκρυ διὰ τὸν τάφον τοῦ αὐτοκτόνου. Ὀλίγιστοι ἔμαθον ὅτι κητοκτόνησε χάριν ἐμοῦ.

Παρήλθον ὀλίγα δευτερόλεπτα σκέψεως καὶ ἐξηκολούθησεν.

— ᾤ, ἦτο εὐγενὴς ὕπαρξις! Τὰ διαφανῆ χαρακτηριστικά του, ἡ συστολή του, τὸ ἀναπόφασιστον, ὁ μυστικὸς του ἔρως, αὕτῃ ἡ τελευταία ἐπιστολή του, ἐδείκνυν μίαν ὕπαρξιν λεπτεπίλεπτον... Νὰ ἰδῇς, μοῦ φαίνεται πῶς ἐδῶ κάπου εἶνε τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἀφῆκε πρὶν αὐτοκτονήσῃ...

Ἠγέρθη, καὶ ἡ ἐσθὴς ἐσύρθη περὶ τοὺς πόδας της μὲ ἓνα θροῦν προκλητικώτατον.

Ἐπλησίασεν εἰς ἓν κομψότατον ἐξ ἐθένου τραπεζιὰ καὶ μὲ ἓν μικροσκοπικὸν κλειδί ἤνοιξε τὸν σῦρτην. Κύμα ἀρώματος, ὁσμὴ ἐμπνέουσα μελαγχολίαν θανάτου, προσέβαλεν ἀμφοτέρους.

— Τί μυρωδιά... Εἶνε τὸ θυμίαμα τῶν παλαιῶν μου ἐρώτων.

Εἶπεν, ἐνῶ ἀνεσκάλευε φακέλλους χρωματιστοὺς, κομψοὺς, ἀρωματισμένους, τόσα μικροσκοπικὰ, μυστικὰ μνημεῖα αἰσθημάτων σθεσθέντων.

Εὔρε τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν φίλον της. Αὐτὸς καταπεπληγμένος ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἐκείνην ἱστορίαν, τὴν ἔλαβε μὲ πολλὴν βαρυθυμίαν καὶ πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον, ἔσπευσε νὰ ἰδῇ τὴν ὑπογραφήν. Βαθεῖα συνέσπασε τὸ πρόσωπόν του ἐκπληξίς. Ἀπεπειράθη νὰ ἡγεροθῇ· δὲν ἠδυνήθη.

— Ὁ Νίκος! Αὐτὸς, αὐτὸς εἶνε. Τὸ παιδί τῆς ἀδελφῆς μου. Τώρα ἐννοῶ... Τώρα ἐξηγεῖται ὁ θάνατός του, τὸ μυστήριον αὐτό.

Δὲν ἀπέσπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν.

— Ὡστε σὺ ἦσο ἡ Φρύνη, διὰ σέ ἐχάθη!

Ἐκείνη δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν της. Τοιαῦτα τρικυμῖαι ἦσαν συνήθεις.

— Στέφανε, ἐπιθύρῃς ἐκτετυκῶς.

— Εἰς τὰ αὐτὰ λοιπὸν δίκτυα ζητῶ νὰ ἐμπλακῶ, τὴν αὐτὴν τύχην καὶ δι' ἐμὲ παρασκευάζεις, τὸν αὐτὸν θάνατον ὀνειροπολεῖς.

— Ὅχι, διέκοψε μὲ ἀφράστου γλυκύτητος μεϊδιάμα. Μεῖνε. Ἐκτοτε πέρασαν δύο ἔτη...

— Δηλαδή, ἐτελειοποιήθης.

— Μὴ μὲ ἀδικεῖς, Στέφανε.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, καὶ κόλασις πειρασμῶν ἐπλήρωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

— Σοῦ διηγήθην τὸ ἐπεισόδιον αὐτό...

— Δολοφονίαν...

— Ἔστω· διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ποῦ ἡ ἀπο-

κλειστικότης ὁδηγεῖ ὅταν ἄγῃ κανεὶς ἡλικίαν δέκα ἐπὶ ἑπτὰ ἐτῶν...

— ᾤ, ὥστε ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι νὰ πάθω τέτοιον κακό... εἶπε πικρῶς μεϊδιῶν ὁ Στέφανος, μαλαχθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκτετυκὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της.

Ἐκείνη ἀνέλαθεν εὐθὺς τὴν κυριαρχίαν της καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν εἰρωνευθῇ.

— Τί νὰ φοβηθῇς, ἀφ' ἧς ἄλλως τε τὰ χαρακτηριστικά σου δὲν εἶνε καθόλου... διαφανῆ, ὅπως τοῦ Νίκου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Στέφανος ἐδοκίμαζε πάλιν. Τὸν εἴλκυεν ἡ Σειρήν, ἡ μαγγανεία τῶν βλεμμάτων, ἡ ἀπαλότης τῶν χειλέων. Τὸν ἀπειροχέτευεν ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀξιοθρήνητος τύχη τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἐκυμαίνετο μεταξὺ σφριγηλῆς σαρκὸς παρθένου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀκόμη ἐμαίνετο ἡ ζωὴ, ὠργιάζεν ἡ φλόξ τῆς εὐφυΐας—καὶ μιᾶς σκιᾶς, ἐνός ὠχροῦ πτώματος, τὸ ὅποιον ἐσήπετο ἐν μέσῳ σκωλήκων. Τὸ μαρτύριον ἡδονῆς γυναικὸς δολοφόνου τὸν εἴλκυεν, ὁ πόνος καρδίας νεκρωθείσης δι' ἓν φίλημα, ὃχι καὶ πολὺ σπάνιον κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, τὸν ἐσπάρασεν. Ἡ καρδιά, ἐφέρετο πρὸς τὴν Φρύνην. Ὁ νοῦς, πρὸς ἓνα λησμονημένον τάφον... Καὶ τανταλυνόμενος ἔφυγεν.

Ἄλλ' ἡ σηπεδὼν τοῦ τάφου ἐνίκησε τὸ θέλητρον τῆς ζωῆς. Τὴν ἐπομένῃν ἡ Ἐρατὼ μόλις ἠγέρθη τῆς κλίνης, τῆς μαλακῆς καὶ παλλεύκου κλίνης, ἐν ᾗ ἀνεπαύετο τὸ ἀριστούργημα ἐκείνου τῆς πλαστικῆς, ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν.

Ἦτο τοῦ Στεφάνου.

« Ἐνίκησα—ἔγραφε—τὸν πόθον ἐνός φιλήματος τὸν πειρασμὸν ἐνός ἐναγκαλισμοῦ. Αἰσθάνο-

μαι ἔπειτα ἀπὸ δύο ἔτη τὸν ἄχνον τοῦ αἵματος, εἰς τὸν ὅποιον ἐνετρήφθησεν ἡ φιλαρέσκειά σου. Ἐπεσεκέσθην, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ δωματίου σου, τὸν τάφον σου, τὸν ὅποιον δὲν στολίζει οὔτε ἐν ἄνθος, οὔτε ἐν κηρίον· ἐκλαυσα, διότι ἐγνώρισα τὸν δῆμιον τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα δὲν ἦσαν εὐπρόσδεκτα, δὲν ἦσαν ἀρκετά.

Τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο χῶμα μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐζήτει παρ' ἐμοῦ ἐκδίκησιν. Σᾶς ἀφήνω νὰ γελᾷτε μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ἐξαίρεσάτε τῆς βλακειᾶς αὐτῆς ἕνα νεκρὸν καὶ ἕνα ζῶντα, ὁ ὅποτος σᾶς θεωρεῖ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νεκρὰν περισσό-τερον ἐκείνου».

Μὲ τὴν συνήθη ψυχραιμίαν τῆς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐσχίσεν εἰς ἄπειρα τεμάχια, τὰ ὅποια αἰωρηθέντα, εἰς ἕν φύσημα ἄερος αἰ-

φνίδιον, ἐκυλίσθησαν ἐπάνω εἰς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης...

Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις τοῦ Στεφάνου δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ· ἐνεκυρνεῖτο μόνον.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ Ἐρατὴ ἐμάνθανεν, ὅτι ἀνεβιβάζετο διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ σκηνῆς νέον ἔργον. ἡ «Φρύνη».

Ἀμέσως ὑποπτεύθη τὸν συγγραφεὰ καὶ τὴν ἡρώδα.

Ὁ συγγραφεὺς θερμῶς ἐχειροκροτεῖτο τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην. διότι ἔγραψεν ἐντελοὺς ἀληθείας δρᾶμα. Οἱ φίλοι τῷ προσέφερον στέφανον δάφνης, οἱ τεχνοκρίται ἀνωμολόγησαν εὐρὺ τὸ μέλλον του.

Μετὰ τὴν νύκτα τῆς θεατρικῆς ἐπιτυχίας, τὸ πρῶτ' ἐδόχετο ἡ Ἐρατὴ ἕνα στέφανον. Ἦτο ὁ στέφανος τοῦ θεάτρου, μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν τοῦ συγγραφέως.

«Λάβε τον· σοῦ ἀνήκει, διότι ἄνευ σοῦ «Φρύνη» δὲν θὰ ἐγράφετο. — «Ὁ στέφανος τῆς δόξης σου, μοῦ ἔλεγες μίαν ἡμέραν, θὰ ἦνε τό-

σον μεγάλος, ὥστε νὰ καλύψῃ καὶ τὸ μέτωπόν μου». — Πράγματι, ἔχει ἀνάγκην τὸ μέτωπόν σου νὰ καλυφθῇ, διότι φέρει πολλοὺς ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ πολλὰς κατάρας. Ἐφόνευσες ἐν παιδίον, ἀλλ' ἐδημιούργησες ἕνα δραματικὸν συγγραφεὰ. Ὁ δεῦτερος ἐκδικεῖται τὸ πρῶτον».

Ἡ λιθίνη καρδιά ἐσκήρτησεν. Ἀλλὰ τὴν ταραχὴν τῆς κατῴρθωσε νὰ περικαλύψῃ μὲ τὴν γαλήνην τῆς φράσεως εἰς τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν τοῦ ἔγραψε.

«Δὲν γνωρίζω ποῦ εἶναι ὁ τάφος ὅστις περικλείει ἐν θῦμα — τὸ μυριοστὸν — τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Πάρε ἀντ' ἐμοῦ τὸν στέφανον πρὶν μαρκανθῇ καὶ ἀποφύλλισέ τον ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα του. Θὰ προτιμήσῃ τὰ φύλλα αὐτὰ τῆς δάφνης ἀπὸ κάθε δάκρυ ἐνσυχον ἢ ἄθῳον, ἰδικόν μου ἢ ἰδικόν σου. Εἶμαι ὡραία καὶ εἰς μίαν ὡραίαν δὲν ἐπιτρέπονται βαθεῖαι συγκινήσεις. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται, ἡ δόξα τῶν δραματικῶν συγγραφέων πίπτει εὐκολα, ἀλλὰ καλλονῇ, ἥτις ἔρριψε κάτω ἕνα νεκρὸν καὶ ἐδημιούργησε μίαν δόξαν, εἶναι ἀθάνατος, ὥσθ καὶ ἂν μαρκανθῇ, ὥσθ καὶ ἂν εἶναι ἀμαρτωλὴ!»

Οἱ δάκτυλοι ἐσφράγιζον τὸ γράμμα, ἐνῷ ἀπὸ τὰ ὑπεροπτικά χεῖλη τῆς διέφευγε λεπτότατον μειδίαμα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μετὰ παιγνιώδους φιλαρέσκειας ἀνεζήτουν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν καθερέπτην.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στὸν σεβαστὸν μου φίλον
Π. Ἀξιώτην, διηγηματογράφον.

Ἡ θάλασσα ἡ μεριόμορφη καὶ ἡ μαργαριτοστήθα, ποῦ ἀπλώνεται ὀλογάλαρ σὲ κοραλῆνιο στρώμα· ἡ θάλασσα ἡ ἀνήμερη καὶ ἡ θάλασσα ἡ πανώρη, ποῦ οἱ βράχοι τὴν χτενίζοντε καὶ τὰ ὄρη τὴν τραγουδοῦντε, ποῦ ἀντιφεγγίζει ἡ ὄψις τῆς τὸν σφίγγει μὲ τὰ στήθα καὶ ἔτις ποδιές τῆς οἱ στεργιῆς ροδόκρινά κερτοῦνε· — ποιεῖ καὶ κλαίει καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἀπὸ καιροῦ ἀγαπᾷ τὸν ἥλιο τὸν ἐκρηγνῶντα, τὸν φωτιστὴν ἥλιο. ποῦ ἔχει ὡμορφιὰν ἀσύγκριτη καὶ λεβεντιά μεγάλη. Τὸν ἐβλίπετε ἀλλοτρίως χρόνια καὶ χρόνια ἡ δόλια κεδπάραζε τὸ βλέμμα του τὰ σπλάγνα, τὴν καρδιά τῆς, ὥς πον ἤλθετ ὥρα καὶ στιγμή καὶ βαρναναστεράζει καὶ λέει ἔσθ' ὁ μόνον βασιλεὺς, ἔσθ' ὁ πλάνο ταξιδιάρης: — «Ἦλιε μου, Ἦλιε ἀθάνατε μὲ τὴν χρυσήν κορόνα, ποῦ ἔχεις σάϊτες φλογερεὶς καὶ ὀλόλαμπρες ἀρτίδες, γιὰ νὰ νάλῃς τὰ κρούσταλλα, γιὰ νὰ ἐκπνῇς τὰ κρῖνα καὶ γιὰ νὰ νάλῃς πυρκαϊὰ καὶ ἔσθ' ὁ νεκρὸν τὰ στήθη· καμαρωμένε μου ἄρχοντα καὶ ἑκατοντὲ μου ρήγα, ἔσθ' ὁ οὐρανὸ παρτέρημος ὥς ποτε θὰ πλανᾷσαι; Χαμήλωσε καὶ πλάγιασε ἔσθ' ἡ ἀπαλή μου ἀγκάλῃ. «Ἐλὲ μὲ χάδια καὶ φιλιὰ νὰ πῶ τὰ δάκρυά σου, μὲ τὸν ἄφρό μου οἱ ξωτικὲς Νεράιδες νὰ σε λούσουν καὶ ἔσθ' ὁ μαλλιά σου πλέκωντας λευκὰ μαργαριτάρια· χρυρὸν τραγοῦδι νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ νὰ σε ἀποκοιμίσω... «Χαμήλωσε, Ἦλιε μου καλέ, ἔσθ' ἡ ἀπαλή μου ἀγκάλῃ».

Σὰν ἄκουσε τὸν πόνο τῆς ὁ βασιλεὺς ὁ ἥλιος, τῆς ἀπαρτᾷ περιφάνια καὶ μὲ ἀσπλάγνια τῆς λέει: «Μεῖνε ἔσθ' ὁ βάθος τοῦ γῆς καὶ γὰρ ἔσθ' ὁ οὐρανὸς μου, γιὰτὶ σὲ λέγε θάλασσα καὶ πίστι ἐσθ' ὁ δὲν ἔχεις...

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ